

[Axel Christensen.]

Garanti i de Tilfælde, hvor man efter de nugældende Regler skønner, at de paa-gældende Virksomheder ikke selv kan stille tilstrækkelig Sikkerhed gennem Ejendom og Maskininventar.

Der findes imidlertid i Lovens § 9, Stk. 3, en Bestemmelse, som siger, at Sikkerheden for Laanene ogsaa kan stilles i Form af solidarisk Hæftelse for flere i Samarbejde værende Virksomheder eller saaledes, at Garantien overtages af en Driftlaaneforening af Haandværkere. Jeg er klar over, at det ikke er det samme som en Garanti, der tilsvares kollektivt inden for en Forening, men jeg vil finde det naturligt, at man efterhaanden gaar over til, at den enkelte Branche eller Fag stiller sig som Medgarant for den Del af Laanene, som maaatte blive ydet ud over det sædvanlige Laanebeløb, med andre Ord, at Haandværkerorganisationerne stiller en Garanti som et Supplement til den Sikkerhed, som man sædvanligt nøjes med eller affinder sig med. Det maaatte saa blive Haandværkerorganisationerne, som i de paagældende Tilfælde maaatte tage Stilling til, i hvor stor Udstrækning man i hvert enkelt Tilfælde vilde gaa ind for en Forhøjelse af Laanebeløbet, men derudover kunde hele Laanesagen jo udmærket godt hvile i den sædvanlige Administration.

Jeg vil gerne ved denne Lejlighed spørge, hvorledes den højtærede Handelsminister ser paa en saadan Ordning. Jeg vil gerne tilføje, for ikke at blive misforstaaet, at jeg er klar over, at en saadan Ordning maaatte nødvendiggøre nærmere Regler baade med Hensyn til Garantibeløbenes Størrelse og Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Garantibeløb helt eller delvis skulde dække eventuelle Tab.

Det, som for mig og mit Parti er det principielle i hele dette Spørgsmaal, er, at man igennem en saadan Ordning fik udbygget Lovens Udlaansvirksomhed saaledes, at den kunde blive til mere Gavn for Haandværkerne, mod at man altsaa til Gengæld fra Haandværkets Side gik ind i en Garantiforpligtelse af et rimeligt Omfang.

Det er i øvrigt mit bestemte Indtryk ud fra mit Kendskab til Haandværkets Forhold, at der ikke vil være større Risiko forbundet med at udvide Laanvirksomheden paa den Maade, at Laanene faar en Størrelse, som virkelig imødekommer den enkelte Laantagers Behov; tværtimod vil de enkelte Virksomheder godt konsoliderede bedre kunne klare deres Opgave.

Jeg kan i øvrigt paa mit Partis Vegne

anbefale Lovforslaget til videre Behandling, men vilde sætte megen Pris paa at erfare, om den højtærede Handelsminister vil stille sig velvilligt til, at vi ved en senere Lejlighed optog Forhandlinger mellem Ministeriet og Haandværkerorganisationerne om at søge Loven udbygget med det Formaal, at Haandværkerne selv stillede en Garantisum til Støtte for en videre Udbygning af denne efter vor Mening nyttige Udlaansvirksomhed.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Krag): Jeg takker for den velvillige Behandling, dette Lovforslag har faaet.

Til det ærede Medlem Hr. Jørgen Otzen vil jeg gerne sige, at jeg er ganske enig i det ærede Medlems Bedømmelse af Lovens Betydning og enig i, hvor vigtigt det er for Landet, at der gøres, hvad der kan gøres, for yderligere at fremme Produktionen og gøre den saa effektiv som mulig, saa at vi kan klare os i Konkurrencen. At der i et vist Omfang og maaske i større Omfang end hidtil bør tages individuelle Hensyn ved Lovens Udnyttelse, skal jeg have min Opmærksomhed henvendt paa.

Til det ærede Medlem Hr. Axel Christensen skal jeg blot sige, at det jo er ganske rigtigt, at Loven i og for sig er blevet forbavsende lidt udnyttet. For de senere Aars Vedkommende hænger det utvivlsomt sammen med hele den pengemæssige Situation, der har gjort, at Likviditetsforholdene har været bedre og Behovet for denne Udvej til Laan og Støtte mindre end normalt. Man ser da ogsaa, som det ærede Medlem bemærkede, af Bilagene til Lovforslaget, hvorledes Udnyttelsen af Loven har svinget med Konjunkturerne, og det er meget naturligt, at det forholder sig saaledes.

Med Hensyn til Ydelsen af Laan eller anden Støtte til mindre Industrivirksomheder udtalte det ærede Medlem Hr. Axel Christensen, at man udelukkende rettede sig efter Industriraadets Indstilling. Dertil vil jeg svare, at Industriraadets Indstilling naturligvis ikke bør være ene afgørende; jeg kan nu heller ikke tro, at den er helt ene afgørende, men jeg skal lade Spørgsmaalet undersøge i Ministeriet og have min Opmærksomhed henvendt paa det.

Hvad Haandværkerlaanene angaar, er det nok rigtigt, at det tager temmelig lang Tid at faa dem bevilget. En Del af den Tid, der gaar med til at faa Sagerne ekspederet, kan vistnok forklares ved, at det ikke altid gaar saa nemt og hurtigt, som man kunde ønske med at faa Oplysningerne ind. Men det er muligt, at man kan gøre noget for at